

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Ἄγγελος - Φώτιος Πασχαλάς

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

...Εἶναι κοντά μας.

Μᾶς γυροφέρνει, μᾶς ἀκολουθεῖ.

Κάποτε βλέπεις μιὰ ράχη σκοτεινὴ

νὰ χάνεται πλάι στοὺς θάμνους.

Ἄλλοτε μιὰ τυφλωτικὴ φωτιὰ

παίζει πάνω σὲ μιὰ σειρὰ καθρέφτες,

ποὺ κινουῦνται ἀντίθετα, σὲ γρήγορη ἀκολουθία·

σὰν στή κατεύθυνση τοῦ κεραυνοῦ.

Καὶ τώρα νά, σ' ἀγγίζει στὸ πλευρό,

ἄγγιγμα σὰν ἀπὸ φτερὸ ἀλαφρὸ

καθὼς τρέχεις δίχως νὰ προφταίνεις.

Λοιπὸν συμβαδίζουμε καὶ λέει:

βλέπεις ποὺ κάθεται ἡ σκόνη κι ἡ στάχτη;

Καὶ σκέφτεσαι:

ὄλα ξεχνιοῦνται.

Μόνο θλίψη πολλὴ εἶναι τὰ τρέχοντα πράγματα

κι ὁ καιρὸς ποὺ σκορπιέται

καὶ καημὸς βαρὺς ποὺ δὲν περνάει

ὁ παντοτεινὸς χωρισμὸς.

Καὶ πάλι λέει:

φυλάξου.

Φύλαγε ἄγρυπνα, τουλάχιστο, τὸ σῶμα

μπορεῖ νὰ σμίξει μὲ σίδηρο

καὶ τότε ἀνάσκελα παγώνει κάτω ἀπ' τὸ γιοφύρι

ἢ ἔξω ἀπ' τὸ νυχτερινὸ οὐζοπωλεῖο

ἢ φτάνοντας φωτιὰ στὸ παραθύρι

σπάζεται καὶ διπλώνεται στὰ δύο.

Σκέφτεσαι πάλι:

ναὶ ἄς μείνει ἀκέραιο τὸ σῶμα

ὥστε μετὰ ἀπ' τὴ διαδρομὴ, μοναχικὴ καὶ δίχως πληρωμὴ

κουραστεῖ καὶ γείρει στὸ χῶμα,

νὰ σταθεῖ σκηνικὸ τελευταῖο

μοναδικὸ γυμνὸ καὶ ἀναγκαῖο

καθὼς τὰ μάτια θὰ σταθοῦν σ' ἓνα σημεῖο

σὰν σὲ βαθὺ ἀνεξιχνίαστο πηγάδι,

ἢ σὰν σὲ κρίσιμη κι ὀδυνηρὴ ἀναμονή.
Κι ὅταν βροντήξει αἰφνίδια ἕνα φῶς
μονοστιγμῆς σὰν νὰ ταραῖξει μέσα τὸ νερὸ
τῆς νόνας τὸ στοιχεῖο
μὴν προσπαθήσεις νὰ μιλήσεις
μήτε καημὸ σὰ χεῖλη σου ν' ἀφήσεις
στὸ σκηνοθέτη μόνο ν' ἀφεθεῖς, τὰ πάντα νὰ ξεχάσεις
κι ἀπ' τὴ σκηνὴ μονάχα ἠθοποιὸς
ἐλεύθερος, ν' ἀποχωρήσεις
καὶ νὰ ξεχαστεῖς.

